

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.233 van 27 maart 2002
in de zaak A. 93.616/XIV-5863.**

In zake : XXX ,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 14 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 mei 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 26 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 17 oktober 1999 en zich vluchteling verklaart op 18 oktober 1999; dat op 15 februari 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 23 mei 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

“Schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de Conventie van Genève, van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en op zijn minst een manifeste appreciatiefout;

Doordat de bestreden beslissing vooropstelt “uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève.”

terwijl,

het Verdrag van Genève in artikel 1, A, 2 een definitie geeft van de vluchteling, en o.m. als vluchteling in de zin van de Conventie beschouwt "hij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, (...), nationaliteit, het behoren tot een welbepaalde sociale groep (...), zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen";

dat het niet betwist wordt en overigens door de verzoekende partij gestaafd wordt met een attest afgeleverd door de Burgemeester van de stad die hij diende te ontvluchten, dat de verzoekende partij actief wordt gezocht ten einde hem te kunnen doden omdat hij behoort tot een welbepaalde familie en dat evenmin betwist wordt dat de Albanese autoriteiten actueel niet in staat zijn een afdoende bescherming te bieden aan de verzoekende partij, die overigens nog minderjarig is;

dat tot nog toe in België het principe onverminderd gehuldigd wordt dat de vervolging, waarvan sprake in art. 1, A, 2 van de Conventie van Genève, zowel door de overheid als door derden kan geschieden, dit laatste op voorwaarde dat de overheid niet in staat is een effectieve bescherming te bieden (...);

dat reeds herhaaldelijk werd geoordeeld dat de familie een sociale groep kan uitmaken in de zin van de Conventie (...);

dat overigens art. 52 §1 2/b niet alleen verwijst naar het Internationaal verdrag van Genève, maar ook naar "andere criteria die de toekenning van asiel wettigen";

dat een minderjarige, waarvan niet betwist wordt dat hij zal gedood worden op het ogenblik dat hij naar Albanië zou terugkeren, dan ook terecht asiel moet bekomen niet alleen op grond van de Conventie van Genève, maar ook op grond van art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en op grond van de bepalingen van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van het kind";

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat aan deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending ervan niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind; dat daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aanduidt welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel, wat de aangevoerde schending van het Verdrag inzake de rechten van het kind betreft, niet ontvankelijk is;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat het middel, voor wat de motiveringsplicht betreft, enkel in het licht van de materiële motivering zal worden onderzocht;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief :

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn asielaanvraag op 18 oktober 1999 te kennen gaf geboren te zijn in Peje (Kosovo) en de Joegoslavische nationaliteit te hebben. Betrokkene trachtte aldus op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden.”;

Overwegende dat dit motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen kritiek tegen dit motief werd aangevoerd; dat de kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van

die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing is behept met een manifeste appreciatiefout; dat moet worden aangenomen dat zij hiermee doelt op een schending van het redelijkheidsbeginsel; dat in de concrete context zoals die blijkt uit de bespreking van het vorige onderdeel van het middel, de bestreden beslissing, die steunt op het wettig bevonden determinerend motief dat de verzoekende partij trachtte op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden geen kennelijk onredelijke beslissing is; dat het onderdeel van het middel niet gegrond is;

2.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij voorts de schending inroept van artikel 3 EVRM; dat zij in dat verband moet doen blijken van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM; dat de verzoekende partij zich in dat verband in het middel beperkt tot het stellen dat zij “actief wordt gezocht ten einde (haar) te doden omdat (zij) behoort tot een welbepaalde familie en dat evenmin betwist wordt dat de Albanese autoriteiten actueel niet in staat zijn (haar) een afdoende bescherming te bieden”; dat een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, op zich niet volstaat; dat verzoekende partij derhalve niet aantoont dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

“(…)
Schending van art. 118 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
doordat
de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15 februari 2000 bevestigt,
terwijl
de verzoekende partij minderjarig is en art. 118 van het K.B. van 8 oktober 1981 voorschrijft dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is en deze bepaling niet kan worden ontweken door te verklaren dat de minderjarige asiel heeft aangevraagd.”;

2.3.2. Overwegende dat uit het administratief dossier en uit de feitelijke gegevens van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij inmiddels meerderjarig is

geworden; dat hieruit volgt dat zij zich thans niet meer nuttig kan beroepen op artikel 118, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981; dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij het aanvoeren van dit middel; dat het middel niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,
W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.